

Arrest

nr. 104 967 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. GUL en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 mei 1991 te Dilip, Ghana. U behoort tot de Sisaala etnie en bent moslim. U verklaart opgegroeid te zijn in uw geboortedorp samen met uw ouders en jongere zus. U heeft nooit de kans gehad om naar een reguliere school te gaan maar ging wel een tijdje naar een Koranschool. Uw vader overleed echter in 1997 na een slepende ziekte waarna uw moeder samen met u naar Bechem trok waar uw moeder wat geld probeerde te verdienen door allerlei spullen te verkopen op de lokale markt. U hielp uw moeder hierbij tot uw achttiende. In 2009, toen u achttien jaar werd, zei u tegen uw moeder dat u een job zou gaan zoeken in Techiman zodat uw jongere zus wel naar school kon gaan. Op de markt in Techiman ontmoette u een zekere A. die u een job aanbood op haar boerderij. U besloot om op dit aanbod in te gaan en te gaan werken op de plantages van A. Op 1 maart 2009 ging u er aan de slag en tegelijkertijd trok u ook in bij

A. en haar twee kinderen. Van een echtgenoot of van een vader van de kinderen was geen sprake en u durfde er ook niet naar te vragen. In augustus 2010 nodigde A. u uit in haar kamer waar ze vroeg om haar te masseren maar u weigerde in eerste instantie. Drie dagen later werd u echter opnieuw in haar kamer geroepen waar u A. naakt aantrof. Ze vertelde u dat u maar beter zou doen wat ze verlangde – zo niet, zou u uw werk verliezen en terug naar uw dorp moeten gaan. Aangezien u uw job niet wilde verliezen, besloot u in te gaan op de wensen van A. U had slechts eenmaal seksueel contact met haar, maar twee maanden later vertelde ze u dat ze zwanger was en dat u de vader was van het kind. Ze zei eveneens dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat zij wel voor het kind zou zorgen. Een eventueel huwelijk was evenmin aan de orde. Op 3 oktober verscheen er echter plots een man aan de woning van A. die vroeg waar A. was. Deze man bleek een zakenman te zijn, die terugkwam van Togo; achteraf vernam u dat hij de echtgenoot was van A. U vertelde de man dat A. was gaan winkelen, samen met de kinderen, waarop hij A. ging opzoeken. Niet veel later kreeg u telefoon van A. die u aanraade om te vluchten omdat de man u wou vermoorden. U trok naar de politie in Techiman waar u aangifte deed van de dreigementen en waar u vertelde wat er gebeurd was. De politiediensten stelden een rapport op en zeiden dat ze het nodige onderzoek zouden doen. U ging hierop naar een vriend in Techiman waar u een dag onderdook. Ook hier werd u gecontacteerd door A. die u vertelde dat haar man aan anderen de opdracht had gegeven om u te zoeken en u te doden. Vervolgens trok u naar een vriend die in een dorp in de buurt woonde waar u uiteindelijk twee weken zou verblijven. Uit angst gedood te worden door de man van A. verliet u Ghana op 7 november 2010. Eerst trok u naar Niger om vervolgens naar Libië door te reizen. In Libië vond u werk in Benghazi waar u zo'n twee jaar zou verblijven. Toen het conflict in Libië losbarstte kon u ook hier niet langer blijven. U wilde terug naar Ghana keren maar uw moeder raadde dit af omdat de echtgenoot van A. u nog steeds zou zoeken en nog steeds zou willen vermoorden. Met de hulp van een smokkelaar kon u uiteindelijk naar België komen vanuit Tripoli op 3 december 2012. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 6 december 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Ghana geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat een inter-persoonlijk conflict, met name een conflict tussen u en de echtgenoot van uw werkgeefster, aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p.5). In 2010 zou u immers, volgens uw verklaringen voor het CGVS, onder een zekere druk – indien u zou geweigerd hebben, riskeerde u uw job te verliezen – eenmaal seksueel contact hebben gehad met A., de vrouw die u tewerkstelde op haar boerderij (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Twee maanden later zou A. u vervolgens verteld hebben dat ze zwanger was, maar dat u zich geen zorgen hoefde te maken (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U kon in eerste instantie gewoon aan het werk blijven en u bleef ook gewoon inwonen bij A. en haar twee kinderen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Op 3 oktober 2010 zou echter plotseling de echtgenoot van A. opgedaagd zijn en niet veel later zou hij vernomen hebben dat A. zwanger was en dat u de vader van het kind was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uit vrees gedood te worden door de echtgenoot van A. besloot u het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers, zoals eerder aangehaald, om een mogelijk interpersoonlijk conflict tussen u en de echtgenoot van uw werkgeefster nadat deze laatste vernomen zou hebben dat uw werkgeefster zwanger was en dat u de vader zou zijn. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met uw ‘vrees’ ten opzichte van uw land van herkomst vaag en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u

ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” te ondersteunen. Zo zijn er vooreerst toch enkele tegenstrijdigheden vast te stellen tussen enkele van uw verklaringen tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Ghana voor andere landeigenaars werkte en dat het A. was die u voorstelde aan deze landeigenaars (zie vragenlijst CGVS, dd.7 december 2012, p.4, zie administratief dossier), terwijl u voor het CGVS toch uitdrukkelijk stelt dat u voor A. zelf werkte en dat zij de eigenares was van de boerderij en bijhorende plantages waar u werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.5). Echter frappanter is uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat A. u verteld zou hebben dat u diende te vrezen voor uw leven indien haar man te weten zou komen dat ze zwanger was geraakt tijdens zijn afwezigheid; u voegt er vervolgens aan toe dat u besloot het land te ontvluchten alvorens de man terugkeerde van zijn zakenreis (zie vragenlijst CGVS, dd.7 december 2012, p.4, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS verklaart dat de man van A. op 3 oktober 2010 plots voor de deur zou hebben gestaan, zonder dat u wist dat het de echtgenoot betrof van A., en dat hij gevraagd zou hebben waar A. was waarop A. niet veel later gebeld zou hebben om te zeggen dat u het land moest verlaten omdat haar man vernomen zou hebben dat u verantwoordelijk was voor de zwangerschap van A. (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U geeft met andere woorden voor het CGVS aan dat u het land verlaten heeft nadat de echtgenoot van A. zou zijn teruggekomen van Togo, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u het land ontvlucht bent voordat de man van A. zou zijn teruggekeerd. Deze inconsistente verklaringen van uw persoon tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielaanvraag vormen een eerste aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielrelaas.

Het is echter uw erg beperkte – zelfs onbestaande – kennis over de echtgenoot van A. – toch de persoon aan dewelke uw vrees in uw land van herkomst is gerelateerd volgens uw verklaringen – die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel ondermijnt. Tijdens het gehoor voor het CGVS worden u meerdere vragen gesteld over de echtgenoot van A. maar telkens moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u over de echtgenoot van A. kan vertellen, zegt u dat u van niets wist, dat u gedurende anderhalf jaar bij A. heeft gewoond en dat u de man slechts voor de eerste keer zag toen hij terug uit Togo kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt zelfs dat u de naam van de echtgenoot van A. niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.6); u verklaart hierbij dat A. gedurende anderhalf jaar u niets verteld zou hebben over haar echtgenoot, en dat ook de kinderen gedurende heel deze periode niets over hun vader zouden hebben verteld wat toch enigszins als merkwaardig kan bestempeld worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). U verklaart tijdens het gehoor wel dat de echtgenoot van A. een zakenman zou zijn, maar wanneer u gevraagd wordt wat voor zaken hij dan deed, moet u alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waar de echtgenoot dan heel die periode verbleven zou hebben, verklaart u dat u het niet weet en dat u enkel weet dat hij terug van Togo kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft tijdens het gehoor aan dat A. niets over haar echtgenoot verteld zou hebben, zelfs niet nadat ze zwanger bleek te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou gewoon blijven werken zijn en blijven inwonen zijn bij A. nadat de zwangerschap was vastgesteld wat toch ook vreemd genoemd kan worden indien A. daadwerkelijk een echtgenoot zou hebben gehad. In ieder geval is het hoegenaamd niet overtuigend dat u in feite zo goed als niets kan vertellen over de identiteit van de echtgenoot van A. zeker in het licht van de door u aangehaalde vrees in uw land van herkomst uitgaande van deze echtgenoot. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u enige inspanningen zou geleverd hebben om meer te weten te komen over de beweerde echtgenoot van A. – indien hij u daadwerkelijk bedreigd zou hebben – alvorens zulke drastische beslissing te nemen en meteen het land te ontvluchten. In het licht van deze drastische beslissing is het eveneens vreemd te noemen dat u verklaart naar de politie te zijn geweest om melding te maken van de vermeende bedreigingen waarop de politie een rapport zou hebben opgesteld en waarop ze u gezegd zouden hebben dat ze de zaak zouden onderzoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze verklaringen zijn vreemd te noemen in de zin dat u blijkbaar het door de politie opgestarte onderzoek niet heeft afgewacht en dat u integendeel de beslissing zou hebben genomen om Ghana te verlaten. Uit uw verklaringen kan in ieder geval afgeleid worden dat de Ghanese politie de door u gemelde zaak in ieder geval serieus zou hebben genomen zodat eveneens de mogelijkheid tot bescherming door de Ghanese autoriteiten in acht dient te worden genomen – indien geloof gehecht kan worden aan het door u vermelde asielrelaas, quod non. Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te stellen dat uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst in die mate vaag en weinig overtuigend zijn dat er geen aanwijzingen zijn dat u een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zou lopen in uw land van herkomst.

Na het gehoor bezorgde u het CGVS een verklaring van uw moeder (dd. 30/1/2013). Uw moeder stelt in deze verklaring echter dat A. (vermoedelijk wordt A. bedoeld) u opriep om te zeggen dat ze haar man verwachtte en dat u moest weglopen. Nergens in deze, nochtans gedetailleerde verklaring, is sprake van een daadwerkelijke ontmoeting met de man, zoals u die weliswaar schetst in uw relaas voor het CGVS. Gezien ook andere bovenstaande inconsistenties in uw verklaringen kan ook aan de inhoud van dit document geen geloof worden gehecht. Uw moeder kan ook bezwaarlijk als een objectieve getuige worden beschouwd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en de kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Waar de verzoekende partij de kennelijke appreciatiefout aanvoert, is de Raad van oordeel dat dit een onderdeel uitmaakt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker tracht één na één de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat de commissaris-generaal geen rekening hield met het feit dat de echtgenoot van A. een machtige en rijke man is, die alle middelen in het werk stelde om verzoeker uit de weg te ruimen. De commissaris-generaal zou zijn beslissing enkel steunen op het gegeven dat het *in casu* gaat om een interpersoonlijk conflict en er op deze basis geen subsidiaire bescherming, noch asiel werd toegekend.

Dat verzoeker afkomstig is van een arm gezin en trachtte te overleven, maar misbruikt werd door zijn werkgeefster. Hij zou behoren tot de laagste sociale groep, waardoor hij niet kan opkomen voor zijn rechten. Hierdoor zou verzoeker dan ook geen hulp ter plaatse kunnen vinden hebben en diende hij te vluchten.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor blijk gaf van een zeer beperkte kennis aangaande de echtgenoot van A. (zie gehoorverslag p. 6-7), wat ook terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Door nu *post-factum* te stellen dat het gaat om een rijk en machtig man, weerlegt de verzoekende partij niet op concrete wijze de vaststelling dat verzoeker erg weinig weet over de man die hem nog steeds zou vervolgen en zoeken sinds 3 oktober 2010, mede gelet op het feit dat verzoeker nog steeds contact heeft met een vriend uit Techiman (gehoorverslag p. 3). De Raad acht het ook weinig aannemelijk dat verzoeker gedurende anderhalf jaar nooit iets over de echtgenoot van A. heeft gehoord, ook niet van de kinderen van A., hoewel hij met deze personen samen in hetzelfde huis leefde.

De bestreden beslissing stelt terecht dat: "*Het is echter uw erg beperkte – zelfs onbestaande – kennis over de echtgenoot van A. – toch de persoon aan dewelke uw vrees in uw land van herkomst is gerelateerd volgens uw verklaringen – die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel ondermijnt. Tijdens het gehoor voor het CGVS worden u meerdere vragen gesteld over de echtgenoot van A. maar telkens moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u over de echtgenoot van A. kan vertellen, zegt u dat u van niets wist, dat u gedurende anderhalf jaar bij A. heeft gewoond en dat u de man slechts voor de eerste keer zag toen hij terug uit Togo kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt zelfs dat u de naam van de echtgenoot van A. niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.6); u verklaart hierbij dat A. gedurende anderhalf jaar u niets verteld zou hebben over haar echtgenoot, en dat ook de kinderen gedurende heel deze periode niets over hun vader zouden hebben verteld wat toch enigszins als merkwaardig kan bestempeld worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). U verklaart tijdens het gehoor wel dat de echtgenoot van A. een zakenman zou zijn, maar wanneer u gevraagd wordt wat voor zaken hij dan deed, moet u alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waar de echtgenoot dan heel die periode verbleven zou hebben, verklaart u dat u het niet weet en dat u enkel weet dat hij terug van Togo kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft tijdens het gehoor aan dat A.*

niets over haar echtgenoot verteld zou hebben, zelfs niet nadat ze zwanger bleek te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou gewoon blijven werken zijn en blijven inwonen zijn bij A. nadat de zwangerschap was vastgesteld wat toch ook vreemd genoemd kan worden indien A. daadwerkelijk een echtgenoot zou hebben gehad. In ieder geval is het hoegenaamd niet overtuigend dat u in feite zo goed als niets kan vertellen over de identiteit van de echtgenoot van A. zeker in het licht van de door u aangehaalde vrees in uw land van herkomst uitgaande van deze echtgenoot. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u enige inspanningen zou geleverd hebben om meer te weten te komen over de beweerde echtgenoot van A. – indien hij u daadwerkelijk bedreigd zou hebben – alvorens zulke drastische beslissing te nemen en meteen het land te ontvluchten.”

Bovendien wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Ghana geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.”* Hierop volgt de motivering van deze vaststelling. In een tweede deel van de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal de vastgestelde niet-aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas, waardoor ook de subsidiaire bescherming niet toegekend werd. De Raad meent dat dit toch een belangrijke nuance is.

Ook waar de verzoekende partij stelt dat verzoekers achtergrond ervoor zorgt dat hij niet kan opkomen voor zijn eigen rechten en behoort tot de laagste sociale groep, is de Raad van oordeel dat dit geen bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat de verzoekende partij in de context van Ghana waar armoede en werkloosheid, ruim verspreid is, niet aannemelijk maakt dat hij *in casu* het voorwerp was of zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of dat er een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk is.

Vervolgens tracht de verzoekende partij de tegenstrijdigheden te verklaren die de commissaris-generaal heeft vastgesteld. De tegenstrijdigheden betreffende de tewerkstelling van verzoeker zouden te wijten zijn aan misvattingen. Zij meent dat verzoeker immers in het lang en in het breed vertelde tijdens het gehoor wat hem overkomen is. Daarnaast wijst ze erop dat verzoeker ongeschoold is en zijn intellectueel niveau erg laag is.

De verzoekende partij benadrukt ook dat verzoeker herhaalt dat hij de echtgenoot van A. niet gezien heeft, tenzij zeer kort in de wagen, toen de man pas terugkwam van zijn zakenreis en naar zijn echtgenote vroeg. Hij zou gezet zijn en groot. Daarom zou verzoeker niet meer kunnen vertellen over de echtgenoot van A.. Verzoeker vreest voor zijn leven daar het voor hem onmogelijk is om het op te nemen tegen een machtige persoon.

Opnieuw stelt de Raad vast dat de argumentatie van verzoekende partij geen aannemelijke verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

In zoverre dat de verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal geenszins rekening heeft gehouden met zijn analfabetisme en zijn extreem laag opleidingsniveau dat het afleggen van *“coherente en overtuigende verklaringen”* op diepgaande wijze zou beïnvloed hebben, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die haar eventuele beperkingen had kunnen aanduiden (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8228 van 1 maart 2012). Het feit dat de verzoekende partij een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot, kan bovendien de aangehaalde flagrante tegenstrijdige verklaringen niet verklaren.

De bestreden beslissing stelde terecht vast dat: *“Zo zijn er vooreerst toch enkele tegenstrijdigheden vast te stellen tussen enkele van uw verklaringen tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Ghana voor andere landeigenaars werkte en dat het A. was die u voorstelde aan deze landeigenaars (zie vragenlijst CGVS, dd.7 december 2012, p.4, zie administratief dossier), terwijl u voor het CGVS toch uitdrukkelijk stelt dat u voor A. zelf werkte en dat zij de eigenares was van de boerderij en bijhorende plantages waar u werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.5). Echter frappanter is uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat A. u verteld zou hebben dat u diende te vrezen voor uw leven indien*

haar man te weten zou komen dat ze zwanger was geraakt tijdens zijn afwezigheid; u voegt er vervolgens aan toe dat u besloot het land te ontvluchten alvorens de man terugkeerde van zijn zakenreis (zie vragenlijst CGVS, dd.7 december 2012, p.4, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS verklaart dat de man van A. op 3 oktober 2010 plots voor de deur zou hebben gestaan, zonder dat u wist dat het de echtgenoot betrof van A., en dat hij gevraagd zou hebben waar A. was waarop A. niet veel later gebeld zou hebben om te zeggen dat u het land moest verlaten omdat haar man vernomen zou hebben dat u verantwoordelijk was voor de zwangerschap van A. (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U geeft met andere woorden voor het CGVS aan dat u het land verlaten heeft nadat de echtgenoot van A. zou zijn teruggekomen van Togo, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u het land ontvlucht bent voordat de man van A. zou zijn teruggekeerd. Deze inconsistente verklaringen van uw persoon tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielaanvraag vormen een eerste aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielrelaas."

De Raad stelt vast dat waar verzoekende partij stelt dat verzoeker 'herhaalt' dat hij de man niet gezien heeft tenzij kort in de wagen, dit in strijd is met zijn verklaringen op het commissariaat-generaal en op DVZ. Zulke manifeste tegenstrijdigheden, die de kern van het asielrelaas raken, zijn een negatieve indicatie voor het geheel van verzoekers relaas.

Ook de summiere beschrijving die verzoeker *post-factum* geeft van de echtgenoot van A., overtuigt de Raad niet en is niet van aard dat zij de vaststellingen hieromtrent gemaakt kan weerleggen.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat de verklaring van zijn moeder een bewijs van zijn vrees is. Hij heeft zijn moeder echter amper kunnen spreken over de feiten. Het verloop van zijn vlucht is niet goed gekend door zijn moeder, daar verzoeker als sinds 2010 niet meer thuis is geweest.

Aangaande de verklaring die door verzoekers moeder afgelegd werd bij een notaris, wijst de Raad erop dat getuigschriften of brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Het feit dat deze verklaring afgelegd werd bij een notaris en door hem ondertekend werd geeft de inhoud van de verklaring geen bijkomende bewijswaarde.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing terecht vast dat de verklaringen van de moeder van verzoeker niet overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker.

De verzoekende partij klaagt ook machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door de verzoekende partij.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De Verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS